

Gábor Miklós

AZ ELVARÁZSOLT TAGGYŰLÉS

A taggyűlésre a Nagy-budapesti Pártbizottság

ismét Horváth Mártonnét küldte, aki meglepetésünkre helyeselte felszólalásaink melegségét. Vita és hozzászólások közben a terem egyik ablakában egyszerre csak mit láttam? azt láttam, hogy a Wesselényi utca túlsó oldalán, a szemben lévő ház első emeletének éppen szemközti, nyitott ablaka mögött, a sötét szoba mélyén egy meztelen lány tesz-vesz. Épp kettejük, az elnökségi asztalnál velünk szemben ülő párttitkár és Horváthné válla közt láttam, és nyugodtan nézhettem őt, hisz az elnökék háttal ültek az ablaknak, nem is sejtették, hogy mi történik mögöttük, a Wesselényi utca másik oldalán, gyanútlan arcuk jóhiszemű volt, csaknem szánalmas, mint azoké a kis fizetésű és jó szándékú tanároké, akiket a tanulók kétségbeesésbe kergetnek rossz magaviseletükkel, és akik nem sejtik, hogy a fegyelmezett csend, amellyel az osztály ezúttal a megszokott ordítózás, röhögés és füttyögés helyett fogadja őket, és amelytől boldogok lesznek, mert azt hiszik, hogy tanári életük új korszaka kezdődik, hogy eddigi önfeláldozó szenvedéseiknek, odaadó szeretetüknek és pedagógiai tudásuknak most beéri a gyümölcse, nem sejtik szegények, hogy ez a csend ravaszul kigondolt csíny csapdája csak, újabb gazemberségek előkészületeit leplezi, és a jámbor fiúarcok a visszafojtott, cinkos vihogástól oly merevek, így párttitkárunk és Horváth Mártonné is, épp most, mind elégedettebbek lettek, úgy látták, hogy a Madách Színház pártélete örvendetesen fejlődik, úgy találták, hogy a taggyűlés ezekben a sorsdöntő napokban a szokottnál komolyabb és izgalmasabb, ettől ők is lelkesebbek lettek, alig várták, hogy újabb felszólalónak adhassák meg a szót, az arcok rendkívül feszült kifejezését látva ma sokat vártak a tagságtól, nem tudhatták, hogy nem azért elmélyültek és szinte komorak az arcok, mert izgalmas felszólalásra készülnek a kommunisták, hanem mert kettejük háta mögött, odaát, egy szoba mélyén, alig kivehető sötét bútorok, kredencek és vitrinek közt, egy nagy ebédlőasztalt időnként megkerülve egy meztelen lány jön-megy, az ő fehérségét követi mindenki oly koncentrált figyelemmel, ezt nem tudta a szegény párttitkár, sem a szegény Horváth Mártonné, nem tudták, hogy mind, *az egész taggyűlés*, a pártszervezet egész tagsága a leányzót lesi önfeledten, ők nem tudhatták, mert *mind* hűséggel őriztük titkunkat, a pártszervezet tagsága e pár percben valóban egységes volt, mint az illegálisok sejtje valamikor. Az a mindennapos meztelen lány csoda volt így, egy taggyűlés közepén megjelenve, mintha egy kosár kenyérből és egy kosár halból vendégeltek volna meg mindünket, az egész alapszervezetet, nem az imperialisták szokott sztriptíze volt ő, nem is vihogás, középiskolás kamaszok sértő viccei nem érheték, költészet volt, titok és csend, *szívdobogás*, tündér volt ez a leányzó, aki percek múlva úgyszólván hattyúruháját, és örökre tovaröppen szárnyain, még egyszer nem láthatjuk, soha többé nem láthatjuk, és hisz ha látnánk is, nem ismernénk fel, soha közelről nem nézhetünk az arcába, annyit se tudunk meg soha, hogy valóban csinos-e, szerelmes izgalomunk a közeli örök elválást, a *lehetetlent* is tartalmazta, anélkül nem is létezett, és még olyan is volt a leányzó, mint aki *tudja*, hogy nézik, mint aki nem kacérságból, hanem jóságból *úgy tesz*, mintha nem tudná, nesztek, drága párttagok,

mintha vigasztalt volna minket, a szegény taggyűlést. Így távolról fiatalnak tűnt, csinoskának, mindennapinak képzeltem, olyannak, amilyen nők *vannak*, de amilyeneket általában csak az utcán látunk, mellettünk elsietőben, soha így meztelenül, legfeljebb Degas fürdőzőiként a lavórban, ilyen átlagosan csinosat, ilyen édesen mindennapit csak akkor láthat az ember meztelenül, ha már feleségül is vette, vagy ha meglesi. Én ilyennek képzeltem. Kicsi és szúrós melle volt, két épp most érett diáklánymell, mint egy pisze jégcsap, olyan formájú. Legalábbis mintha ilyennek láttam volna, amikor egy pillanatilag mintha láttam volna. És akkor én, ott távolabb, a szoba hátsó falánál, egy nagy kredenc ovális tükörében, egy nem tükörnek használt kicsi darab dísztükörben néhány hosszú pillanatilag a lány meztelen hátsóját is láttam. Erről a tükörképről biztos, hogy a lány nem tudott, ettől fokozottan *meglesetté*, tehát még csupaszabbá lett testének ez az amúgy is legcsupaszabb fertálya, ráadásul olyan jó helyen ültem, hogy ebbe a kis tükörbe és így a lány fenekébe speciálisan csak én láthattam bele, mint ahogy csak bizonyos oldalpáholyokból lehet véletlenül belátni az ügyelő posztjánál a színpad mögötti sötétbe, a színpadnak olyan területeire, amelyek már nem a közönség szemének valók, és ilyenkor a néző illúziója csorbul ugyan, de kárpótolja ezért, hogy láthatja, *meglesheti* a primadonnát zihálva, megöregedve, a félhomályban túlzott és közönséges színpadi sminkkel ernyedte arcán, miközben öltöztetőnője igazít valamit hátul a ruháján, egy kapcsot talán, kapkodva, hisz a következő pillanatban a művész nő már ismét felragyogó arccal, közismerten édes mosolyával, ismét megfiatalodva kilép a fénybe. Néhány pillanatilag egyszerre láttam a közelben a párttitkár és Horváth Mártonné arcát, és ugyanakkor láttam a két nagy arc mögött a két ablakot, a távolabbit a közelebbi keretében, majd a kisebbik ablak sötét mélyében egy ide-oda mozgó világos alakzatot, amelyről azt *képzeltem*, hogy egy csinos meztelen lány teste, és még ennél is *odébb* azt a titkos és öntudatlan hátsót a tükörben – nem is tudhattam ilyen távolságból, hogy azt látom, csak valami testvilágosság és abban valami hosszanti sötét árnyék volt ott, csak én neveztem ki hátsórészének és hátsórésze vágásának azt, amit láttam, és annyira hittem, hogy az, hogy nyomban heves és erős érzéki vágy rohant meg láttán. De hisz magát a lányt sem láttuk igazán, csak egy fehéresrózsaszín emberi lényt láttunk mozogni ott a szobában, egy világos árnyat a szoba sötétjében, voltak pillanatok, amikor szinte zavarba jöttem, mert mintha mégiscsak egy fiú lett volna! De aztán az a világos nem tudom, mi eltűnt egy-kettő a kredenc-tükörből, majd eltűnt a meztelen test a színpad, illetve az ablak előtéréből, nem láttunk semmit, csak a mozdulatlan bútorokat, és a lány csak akkor jelent meg újra, ezúttal a nyitott ablakhoz közelebb, az utcai világosság szobájába szivárgó, bágyadt fényében, amikor fiatal mellkasának kirajzolódó bordáit a mennyezet felé kapálózó karral éppen magas nyakú, sötét, alighanem fekete pulóverbe bújtatta. Ezúttal egy pillanatilag megbizonyosodhattunk, hogy valóban egy fiatal, meztelen női test volt, amit láttunk, az ott valóban két handszárhajlattal hegyesedő emlőcske, de abban a pillanatban már nem is láttunk semmit, tetőtől talpig beburkolta már magát ruhájába, készen az utcai megjelenésre, örökre elhagyta először az ablakot, aztán a távolban egy pillanatra újra feltűnve, a hátsó falon keresztül, az ajtón át, a szobát is. Ekkor aztán az ablak egyszerre végképp elsötétedett, és ebben a percben eljutott fülünkig a történelmi események sűrűjéből szólva párttitkárunk hangja is, mintha mély víz sötétjéből emelkedtünk volna ki a felszínre, a világ hangjaira, mintha a fülünk pattant volna a levegő ritkább nyomásától, minden hang felerősödött, és most már felszóllhattunk volna, ha lett volna mit, az egész elvarázsolt taggyűlés együtt ébredhetett a valóra.